

Sygn. akt IV CNP 5/09

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi powoda

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w L.

z dnia 13 marca 2008 r., sygn. akt [...],

w sprawie z powództwa J.S.

przeciwko Gminie B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 marca 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 13 marca 2008 r. Sąd Okręgowy w L. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 23 października 2007 r. zasądający od pozwanej na rzecz powoda 11 467,26 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 8 maja 2007 r., w ten sposób, że oddalił powództwo również w części obejmującej żądanie zasądzenia tej kwoty z ustawowymi odsetkami i orzeł o kosztach procesu.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest – podobnie jak skarga kasacyjna – środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe i wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. – na co Sąd

Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę – ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 i z dnia 18 stycznia III CNP 21/05 niepubl.).

Wniesiona przez pełnomocnika powoda skarga o stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie zawiera wymagania polegającego na wykazaniu, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że ten obciążający skarżącego obowiązek oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Tymczasem powód poprzestał na stwierdzeniu, że wzruszenie zaskarżonego wyroku za pomocą innych środków zaskarżenia nie było możliwe i nie jest możliwe, gdyż wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie nie przekracza 50 000 zł. Okoliczności podane przez skarżącego nie mogą zatem być uznane za spełniające wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Do wymagań konstrukcyjnych skargi należy także uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Spełnienie tego obowiązku, pozostającego w wyraźnym związku z art. 417¹ § 2 k.c., wymaga złożenia przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienia tego oświadczenia. W tym celu skarżący może powoływać i przedstawiać dowody oraz inne środki, nawet nieuznawane przez kodeks

postępowania cywilnego za dowody, jak pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów czy tzw. opinie prywatne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141).

Skarżący wprawdzie zamieścił w skardze element dotyczący uprawdopodobnienia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia, ale nie przeprowadził wywodu, z którego wynikałby rozmiar szkody oraz jej wysokość, a także nie wykazał adekwatnego związku przyczynowego między zaskarżonym orzeczeniem a powstałą szkodą. Trzeba bowiem podkreślić, że wspomniany związek przyczynowy występuje wtedy, gdy szkoda jest normalnym, naturalnym następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia; mówiąc inaczej, nie powstałaby, gdyby zaskarżone orzeczenie nie zostało wydane. Jest więc oczywiste, że szkoda musi powstać po wydaniu zaskarżonego wyroku, a przed wniesieniem skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CNP 104/06, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06 i z dnia 27 kwietnia 2007 r., I CNP 20/07, niepubl.). Powód podał tymczasem, że szkoda powstała w okresie oczekiwania przez niego na rentę socjalną (wyplacono ją dnia 20 lutego 2007 r.), a więc jeszcze przed wydaniem zaskarżonego wyroku. Skarga nie spełnia więc także wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).